

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатенъ.
Отдѣленъ брой струва 1 лв.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Протоиерей П. Икономовъ

ЗЛАТНИЯ ТЕЛЕЦЪ ВЪ НАШЕ ВРЕМЕ

Страшенъ ураганъ се разрази надъ Европа и като по чудо помете армията на Полша, Франция, Белгия, Холандия, Югославия и Гърция, а по настоящемъ бушува съ още по-голяма сила въ червена Русия — дори задъ Москва. Гдѣ ще спре тая стихия, никой не знае? А всички се запитваме, кой я предизвиква? Отговора е само единъ: Англия и нейнитѣ съюзници Франция и Америка. Защо? Между другото отъ необузданата жажда за власт и злато. Сжщитѣ тия велики сили, които спечелиха войната отъ 1914 год, наложили на победенитѣ германскитѣ Версайлски диктати, по блеговидния предлогъ, че въ Европа жаждатъ новъ и справедливъ редъ.

И тая страшна лъжа! Какъ Богъ и историята ще имъ простятъ за тая до небесата крещяща жестокостъ и неправда?

Тѣ обещаха свобода на всички народи, които свободно да се развиватъ и водятъ самостоятеленъ животъ, безъ да смушаватъ другитѣ, а сжщевременно откъснаха живи части отъ България, Германия и Австро-Унгария и ги подариха на своитѣ сателити. Съ това, тѣ вънещо базираха на недоволството въ Европа 40 милиона малцинства — хвърлени на произвола на съдбата...

Обещанията на Версaille, обаче, останали голи приказки, не зачитани дори и отъ самитѣ създатели.

Англия, Франция и Америка, вмѣсто да помислятъ за обилно пролята кръвъ отъ всички европейски народи, и да създадатъ единъ траенъ и справедливъ миръ, раздѣлиха плячката и колонии по между си и се отдадоха на тихо и безмислено житие. Ясно е, че всичко е било затова, кой да вземе въ ръцѣ си златото, първичнитѣ материали и колонии. А това, правда, справедливостъ и човѣщина — сж били само празни и голи приказки. Скоро победителитѣ започнаха да се мѣсятъ и въ вътрешнитѣ работи на малкитѣ народи и да ги властватъ, ако тѣ не се съобразяватъ съ тѣхнитѣ вѣчни апетити и интереси — на велики сили. Който не имъ се подчиняваше, бѣ изложенъ на нескончаеми неприятности, ограничения и гладъ.

Въ помощъ на тая алчна и империалистична политика — за свѣтовното злато — се притекоха еврейскитѣ, които посредствомъ машинитѣ на англо-саксонскитѣ капиталисти, събраха свѣтовното злато въ бездѣнитѣ каси на банкери отъ Нью-Йоркъ, Лондонъ и Парижъ.

Отъ всичко това може да се вади само едно заключение: че на креслата на Версайлската конференция не сж седѣли миротворци, а синове Божии, а самъ Сатаната.

Защото Богъ е любовъ, милостъ, правда и истина и Той нѣма нищо общо съ алчността на капиталистичнитѣ отъ тия страни, които изсму-

каха кръвта, дори и на насъ българитѣ, подъ форма на репарации и контрибуции и посѣха въ народната душа страшна омраза и отвращение. Ограбиха ни и ни държаха 20 години подъ тѣхния гнетъ и подъ гнета на креаторитѣ си — „Малко съглашение“, „Балканско споразумение“ и пр.

Кому отнѣхме правата, земята или честта, та трѣбваше да претърпимъ такъвъ гнетъ и унижение? Но когато ножътъ стигна до кокала, неправдата стигна до небето и необузданата алчностъ и стрѣвъ за злато надхвърли всички граници, изъ недрата на храбрия германски народъ се издигна мъжъ, който извика така, че стресна цѣль свѣтъ.

Стига!

Но горделивитѣ, алчни и безвсѣкакъвъ скрупулъ господари на златото и земнитѣ облаги, вмѣсто да се спратъ и вслушатъ въ повика, че всички народи сж отъ Бога и иматъ право на еднакво сносенъ животъ подъ слънцето, тѣ дигнаха оржие, наложили своята блокада, подпалиха свѣта и тикнаха много народи съ кръвта на младежта си да бранятъ интереситѣ на лордоветѣ и пълнитѣ каси съ злато на американцитѣ.

Въ тая гигантска борба падна сразена и велика Франция, която днесъ проси отъ великодушния победителъ милостъ и горчивъ залъкъ хлѣбъ за населението си. Остана на сцената сама Англия, която нищо добро за свѣта не е допринесла, но която не се е отказала отъ старитѣ си коварни принципи. Седнала върху човалитѣ си съ злато — сълзитѣ и кръвта на потиснатитѣ отъ нея народи, тя безсрамно протяга ръка за помощъ на Америка и Русия. Лишена отъ правда и човѣщина, тя не иска още да разбере, че това окървавено злато, което крещи и вика за отмъщение, носи само нещастие и гибель на човѣчеството.

Ето въ каква пропастъ хвърли свѣта златния телецъ отъ нашето време. Милиони младежи трѣпнатъ предъ мисълта за утрешния день!

И въ момента, когато войната до събаря основитѣ на цивилизацията и труда на много поколения, златото, което, стана причина за тая касапница, отива на дъното на моретата, заедно съ корабитѣ, които го носятъ или стои тамъ нѣкъде въ желѣзнитѣ каси на банкеритѣ, безсилно предъ глада и мизерията.

Ние сме предъ зората на новия редъ въ Европа, когато не златото, а труда и честността ще се ценятъ.

Благословенъ да бжде онъ день, когато сдруженитѣ синове на културна Европа ще наложатъ очаквания миръ, почивающъ на правда и човѣщина, а не на дяволската страсть — злато и все повече злато — въковния сѣячъ на вражда и нещастия въ живота на човѣчеството!

Дѣлчо Дѣлчевъ

Писма отъ село до града.

ПИСМО ПЕТО

Драги бай Димо,

Прибрахъ се, значи, въ България и, разбира се, направо въ София, тамъ, кждето се дава ечимикътъ... Макаръ напреде си да гледахъ все червено и да отричахъ държава и управление, първата ми работа бѣше да потърся служба отъ държава. Назначиха ме веднага; по онова време, преди 30 и нѣколко години, чиновницитѣ се търсѣха. Назначиха ме стажантъ въ сжда въ градъ Русе. Престояхъ тамъ година и нѣколко месеца и никакви връзки съ „буржуазията“: странѣхъ отъ богатитѣ граждани, търговци и индустриалци, та дори отъ голѣмитѣ адвокати, които печелѣха много — всички бѣха, споредъ моего социалистическо разбиране, кождерилъ Па, да ти кажа правичката, бае Димо, вътре въ душата ми се бѣше загнѣздило едно такова чувство на завистъ, здраве му кажи... Оня день преглеждахъ дневника на единъ нашъ известенъ писателъ, казва се Г. П. Стаматовъ; ето какво прочитамъ тамъ. Този господинъ Стаматовъ билъ на учение въ Европа. На връщане въ България миналъ презъ Русия; това трѣбба да е било около онова време, когато и азъ бѣхъ на учение въ Европа. Като стигналъ въ Одеса, намѣрилъ една вечеръ едно развалено момиче, което му опало паритѣ и господинъ писателътъ се качилъ на парахода безъ счупенъ петакъ въ джоба. На палубата на парахода се запознава съ нашъ българинъ, градинарь, който се връща въ България съ малко капиталецъ събранъ презъ лѣтото. По едно време градинаринътъ извадилъ кисията си и какво да види писателътъ! Четиристотинъ и петдесетъ руски рубли, тогавашни пари. И записва писателътъ тия слова въ дневника си, които ще ти ги предамъ тѣй, както ги намирамъ: „450 рубли! Дяволъ да го вземе! повече отъ 1100 лева... Азъ се замислихъ. Менъ ми се виждаше туй неестествено... несправедливо, анормално“...

Виждашъ ли го хубосника! Оралъ и копалъ нашиятъ коравъ българинъ цѣло лѣто, кога ялъ, кога не, спестилъ една сумичка, частъ отъ която непременно ще изпрати на сина си въ чужбина, ако има такъвъ, който ще се върне изпеченъ социалистъ — и това му се виждало неестествено, анормално... Тѣзи думи не сж на неговъ герой въ разказа, не, бае Димо, това го казва писателътъ за себе си: „несправедливо“ не издава ли у този писателъ неговото чувство на завистъ? Той да нѣма, другитѣ да иматъ! Ей такива диванета бѣха почти всички млади хора отъ епохата, която ти описвамъ. Смѣтай сега какъ сме възпитавали по-младитѣ отъ насъ като сме ги учили, че да има нѣкой 450 рубли е несправедливо, ненормално и на всичко отгоре: неестествено. Баремъ да ги е открадналъ тия 450 рубли, хайде, иди дойди, но човѣкътъ ги е припечелилъ съ честенъ трудъ, и то като

какъвъ? Като работникъ. А когато нашиятъ писателъ завижда на работника, крои му кюлафа, какво може да мисли и пише за по-зможния българинъ?

Обиколихъ, азъ, България като чиновникъ, бай Димо, срещнахъ се съ бедни и богати, ходихъ по селата, разговаряхъ се съ стари и опитни хора, изучихъ отечеството си, неговитѣ богатства и хала на народа, съ една дума опознахъ какво представлява България, ей тукъ на Балканския полуостровъ. И като разбрахъ чрезъ сравнения и примѣри, че България може да бжде мѣсто за всичко друго, но не и опитно поле за социализмъ — единъ день решихъ, че да продължавамъ да стоя въ една партия, въ която 10 на сто сж работници, а 90 на сто чиновници, е непростима глупостъ. Взехъ си сбогомъ съ партията, и никога до днесъ не си позволихъ да се боря срещу нея на лична почва. Но мой дългъ на честенъ гражданинъ, следъ като минаха младежкитѣ лудории, бѣше да браня отечеството си отъ пристѣпнитѣ на елементи, които могатъ да му бждатъ пакостни. Сега, когато разбирамъ отъ писмата ви, че въ селото ви, което е едно отъ най-богатитѣ села въ България, момчетитѣ бистрятъ голѣмата политика и ви троятъ душигъ, ще бжде претяжение отъ моя страна да не ви отворя очитѣ и ви освѣтля по въпроситѣ, които подигате и за които чакате отговоръ.

Като смѣтамъ, че това ми писмо ще намѣри по-голямъ интересъ у всички мои стари ученици, ще изложя подробно истинскитѣ причини за настѣпилата въ мене промѣна: какъ и защо напуснахъ социалистическата партия.

Не бѣхъ ходилъ въ Русе въ продължение на 26 години, откакъ бѣхъ го напусналъ. Веднажъ ми се случи да отида по адвокатска работа. Когато си привършихъ работата, чакай, казвамъ, да отида и заобиколя мои стари приятели-социалисти, които оставихъ преди 26 години. Но кои приятели, бае Димо. Не тия, които бѣха свършили като менъ учението си въ Европа, а моитѣ стари приятели — работниците. Учениитѣ си отидоха по реда: държаха речи въ работническия клубъ въ Русе, устройваха събрания и митинги на открито, ревѣха срещу „буржуазията“ и единъ день онѣмѣха — всѣки си намѣри мѣстото: едни въ народната партия, други въ партията на дѣдо Цанковъ, трети при демократитѣ, всѣки споредъ вкуса си. Но работникътъ си е работникъ, или е занаятчия, или дребенъ бакалинъ, или наемъ въ нѣкоя фабрика или работилница — той кжде ще отиде? Та тѣхъ, именно, моитѣ приятели работници, искахъ да видя, какъ сж и кжде сж. Нѣма да скрия, че, докато бѣхъ въ Русе, тѣ ме обичаха. Азъ обичамъ и днесъ истинскитѣ работници, не само му подавамъ ръка и сѣдамъ на една маса съ

(Следва на 2 стр.)

Протоиерей Дим. Андреев

Разговор на православенъ съ протестантинъ

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Миналия път Вие ми разказахте за приготвянето на св. Миро, съ което се помазва всеки християнинъ при кръщението му, за да стане истински членъ на св. Христова църква. Това се отнася и до мене, който не съм миропомазанъ, а само кръстенъ. Но азъ искамъ да зная основание то ви, да искате това от мене.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Ето ви само няколко мѣста отъ св. Писание. Св. ап. Павелъ пише на християнитъ въ Коринт: „Който ни утвърждава..., и който ни е помазалъ, е Богъ; Той ни запечата и даде да сме обречени съ Духа въ сърдцата си“

Писма отъ село до града.

(продължение отъ 1 стр.)

него, но го уважавамъ за името, което носи.

Погърсихъ единъ, двама, петима, а видѣхъ повече отъ сто души. Разпитвамъ ги единъ по единъ, искамъ да узная съ радостъ, че сега сж по-добре, отколкото нѣкога и какво научавамъ? Ония, които бѣха калфи и чираци, станали самостоятелни занаятчи; дребнитъ бакали въ крайнитъ квартали — собственици на голѣми колониални магазини, и нито единъ, ама нито единъ не е останалъ въ партията, всички отишли въ другитъ партии, само двама останали при комуниститъ и защо мислишъ? Отъ дума на дума питамъ и за тѣхъ:

— Какво стана Караджата, тъй наричахме единъ сарашки работникъ, най-голѣмиятъ бабаитинъ въ клуба.

— Не излѣзе човѣкъ, отговарятъ, пропи се.

— Ами какво стана съ Василь Данчовъ, касиерътъ на партията?

— Върлѣ комунистъ, но не можа да събере двата края; както си го знаешъ, все безъ работа и... дай цигарка... дай петъ лева... дай десетъ лева! Мързеливичекъ... Ето тия двама оцѣли, тѣ не сж дьонмета, разбира се, но какво сж — на васъ въ село оставамъ да опредѣлите.

Това, което казахъ за града Русе, се отнася за цѣла България. Изхвъркнаха като птички отъ гнѣздата всички социалисти презъ последнитъ три десетилѣтия. Животътъ бѣше по-силенъ отъ тѣхнитъ превзети идеи, и той победи!

Писмото ми стана дълго, затова ще продължа вдругиденъ.

Много здраве на всинца ви въ село.

Вашиятъ даскалъ:
Дѣло Дѣлчевъ

(II коринт. 1 гл. 22—23 ст.). Св. Иоанъ Богословъ пише: „Вие сте помазани отъ Светия (Духъ) и знаете всичко“ (I Иоан. 2, 20), „помазването, което сте получили отъ Него, пребждва въ васъ, и (затова) нѣмате нужда, да ви учи нѣкой... то е истинско и нелъжливо... въ него пребждвайте (ст. 27).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Значи „печатътъ на дара на св. Духъ“ се дава отъ Бога!

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Това св. тайнство Миропомазанието е оставено за насъ отъ Самия Господъ Исусъ Христосъ. И за да ни покаже важността и необходимостта му (на миропомазанието), т. е. приемането на св. Духъ (печата) Исусъ Христосъ пръвъ го е приелъ. Тозъ часъ следъ кръщението Господне на рѣка Йорданъ, „Духъ Светий слѣзълъ върху Него, като гълъбъ“ (Лук. 3, 22). Поржчалъ и на първитъ християни, своитъ апостоли, да стоятъ въ градъ Йерусалимъ „догдето се облѣчатъ съ сила отгоре“ (Лук. 24, 49). И тѣ изпълнили заповѣдта Му. Въ деньтъ петдесетница „внезапно биде шумъ отъ небото, като че идѣше силенъ вѣтръ, и напълни цѣлата къща, дето седѣха; и явиха се езици, сякашъ огненни, които се раздѣляха, и се спрѣха на всекиго по единъ. И се изпълниха съ Свети Духъ, и наченаха да говорятъ на други езици, споредъ както Духътъ имъ даваше да изговарятъ“ (Дѣяния 2 гл. 2—4 ст.)

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Апостолитъ вършили ли сж това тайнство надъ новопокръстенихъ.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Да. Това тѣ извършвали обикновенно чрезъ „възлагане ръце“. Така напримѣръ четемъ за апостолитъ Петра и Иоанна: „Тогава тѣ възложиха ръце върху тѣхъ, т. е. върху самарянитъ, които сж били кръстени отъ Филипа и тѣ (самарянитъ) приеха св. Духъ“ (Дѣян. 8, 17). Така сжщо св. ап. Павелъ чрезъ ръкоположение призовавъ св. Духъ надъ ефесянитъ: „и като възложи Павелъ ръце върху тѣхъ, дойде св. Духъ върху имъ“ (Дѣян. 19, 6).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Значи толкова е необходимо и важно това тайнство?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Да, то се извършва надъ кръстенихъ въ Христа, за съдействие Божие, за подпомагане високото и трудно тѣхно служене на Бога... и за обикновения християнинъ и за свещеника и за Царя и др. (Исх. 30, 23—33; I Царства 1, 39; 19; 16; Евр. 6, 1—5

и др.), защото безъ Бога тѣ „не могатъ да вършатъ нищо“ (Иоан. 15, 5). макаръ и да сж по думитъ на писанието „царе“ и „свещеници“ (II Петр. 2, 9; Откр. 1, 6; 5, 10).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Отгдето се вижда, че миропомазването трѣбва да се извършва веднага следъ кръщението?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Това може да се види, напримѣръ, отъ думитъ на ап. Петра: „Покайте се... да се кръстите всеки... и ще физически възможност сами да бждатъ и да сторятъ това; тѣ поржчвали на своитъ приемници, свещеницитъ (християнитъ по чудо Божие скоро се умножили), поржчвали имъ да вършатъ това вмѣсто тѣхъ, като помазватъ кръстенихъ съ м—и—р—ъ—т—ъ (Миро), което сами благославяли и имъ изпращали. А тѣ самитъ (апостолитъ) пакъ продължавали по своему съ ръкополагане надъ новокръстенихъ.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Но защо „ръкоположението“ вие наричате „миропомазване“?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Не сте ме разбрали значи. Апостолитъ — сподвижници на Христа — възлагали ръце надъ новокръстенихъ само тамъ, кждето тѣ нѣмали физическа възможност сами да бждатъ и да сторятъ това; тѣ поржчвали на своитъ приемници, свещеницитъ (християнитъ по чудо Божие скоро се умножили), поржчвали имъ да вършатъ това вмѣсто тѣхъ, като помазватъ кръстенихъ съ м—и—р—ъ—т—ъ (Миро), което сами благославяли и имъ изпращали. А тѣ самитъ (апостолитъ) пакъ продължавали по своему съ ръкополагане надъ новокръстенихъ.

И това „Миро“ тѣ не сж го измислили, а приготвяли по Божия заповѣдъ (Исх. 25, 6; 30, 23—25). Следъ смъртта имъ (на апостолитъ) тая стара практика — чрезъ ръкополагане да се започва дара на св. Духъ, била изоставена.

Ето, това е, споредъ католицитъ, причината само владицитъ, като замѣстници апостолски, да миропомазватъ (по католически конфирмиратъ — конфирмация). Свещеницитъ дори нѣматъ право да миропомазватъ. Затова и новопокръстенихъ деца трѣбва да чакатъ много години да дойде владика въ тѣхното селище за да ги миропомаже. Тази католичка практика се осажда отъ историята на Христова Църква. Практиката, първата практика и силата на решенията на Вселенскитъ събори (7 правило II всел. съборъ и 95 правило VI всел. съборъ) сж ясни и категорични. Впрочемъ, католицитъ до 1054 г. — до отдѣлянето си сж вършили общоприето по практиката на св. Хр. Църква по това св. Тайнство.

Не бива да става никакво отлагане... кръщение и веднага Миропомазване. Апостолъ Павелъ ни съветва да не оскърбяваме св. Духъ, съ който сме „запечатани въ деня на избавлението си отъ прародителски грѣхъ“ (при кръщението още) — Ефес. 4, 30.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Защо ние протестантитъ нѣмаме това тайнство — миропомазване?

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Защото нѣма законна и приела направо отъ апостолитъ тази власт и сила... нѣмате такова свещенство. Вие имате обикновенни учители — богослови, свободни въ сжденията си.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Нашитъ пастори казватъ, че е достатъчно само кръщението. Духъ Светий нѣма нищо общо съ кръщението, та да ги свързваме.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Не сте прави вие протестантитъ да гледате ей тъй просто на това нѣщо. Кръщението е освобождаване отъ прародителския грѣхъ и личнитъ грѣхове, а получаване св. Духъ е другата половина отъ този свещен актъ. Кръщението и Миропомазанието сж, първо, едно двойно тайнство и, второ, едно сложно духовно явление. Дано ме разберешъ, това сж два момента слѣти ведно — единъ моментъ. Кръщението съ силата на св. Духъ унищожава предишната повреда, грѣха въ човѣка, грѣховното настроение, а миропомазването дава творческа и борческа сила, да създаде човѣкъ отъ себе си християнина. Кръщението е само моментенъ благодатно-творчески актъ при преобрѣщането грѣшната егоистична воля, въ свята и не боговраждебна, когато миропомазването продължава кръщението, като ангелъ хранителъ надъ безсилния и несвършенъ човѣкъ. Получава се помощъ непрекъсната, живѣе съ човѣка винаги, води го и го пази по кръстния пътъ, посоченъ отъ кръщението.

Апостолитъ сж ясни и безусловни: „кръщение“ — „помазване“ — „запечатване“ (I Иоан. 2, 20—27; I Кор. 1, 21—22; Ефес. 4, 30 и др.).

(Следва)

Що е живота?

Животъ! А що е то живота? Не е ли сжщи майски цвѣтъ? Днесъ пѣшъ, радвашъ се съ охота... А утре? Сбогомъ съ тоя свѣтъ!

Че волень си въ живота — мислишъ, Но право ли е туй? Кажй! Затуй в'падение ли киснишъ? Какъ ча душата не тежи?

Живѣешъ весело, пирувашъ... Но знай, че то е салъ за мигъ! Не ще да мине дълго, чувашъ зловещий на смъртта повикъ.

И виждашъ я съ усмивка крачи, Къмъ тебъ коса размѣта тя. Тогазъ душата ти ще плаче! Ще тръпне въ ужасъ предъ смъртта!

Тукъ, знай, че твоята задача е: — да живѣешъ все смиренъ! Да следвашъ ти Христа — водача къмъ вѣчния животъ блаженъ!

Свещ. Кирилъ Кр. Лилинъ

Днесъ всички българи сме призовани въ вѣрна служба на Царя, родината и родната вѣра.

Протоиерей П. Икономовъ

Сжщността и значението на парастаса

(продължение отъ брой 17)

5) Все въ св. Писание ни се казва, че заради вѣрата на живитъ, Спасителътъ е извършилъ чудеса надъ умрѣли.

Ето нѣколко случая:

а) Св. еванг. Лука ни говори въ гл. 7, ст. 11—15, че Исусъ влизайки въ града Наинъ, срещналъ при градскитъ порти народъ, който носѣлъ смъртнитъ останки на младежъ, за да го погребатъ. Майка му била вдовица. Смилилъ се Исусъ и й казалъ: „Не плачи!“ Следъ това възкресилъ младежа и го повърналъ на майка му.

б) Сжщо и въ гл. 8, ст. 42—56 ни се разказва, какъ Исусъ е възкресилъ дъщерята на началника на синагогата отъ Капернаумъ — на име Иаиръ.

Безспорно е, че не заради нейната вѣра, нито по нейна молба е

станало това възкресяване, защото тя нищо не е знаела за Исуса, а заради вѣрата и молбата на баща й Иаира.

в) При възкресението на Лазара се е случило нѣщо още по-чудно. Св. евангелистъ Иоанъ въ гл. 11 ни разказва, че следъ като погребали Лазара, следъ 4 дена дошълъ тукъ Исусъ. Сестрата на Лазара, Мария, излѣзла да Го посрещне, паднала предъ нозетъ Му и почнала да плаче. „Исусъ като я видя да плаче, и дошлитъ съ нея юдеи да плачатъ, разтужи се духомъ, смути се и рече: где сте го положили?“

И отишълъ при гроба и го възкресилъ, въпрѣки, че почналъ да се разлага, тъй като отъ 4 дена билъ въ гроба.

Мило Му станало, и заради молбата на женитъ, възкресилъ отъ

гроба Лазара.

б) И св. ап. Петъръ е възкресилъ една девица отъ Иопия, която се наменувала Тавита, защото била богата въ добри дѣла и правела много милостини. Цѣлиятъ народъ оплаквалъ загубата; и пратили да повикатъ Петра, веднага да дойде вѣрвайки безъ друго, че само той може да я възвърне къмъ живота; и Петъръ като се помолилъ казалъ: „Тавито, стани!“ И като я възкресилъ, възвърналъ я на християнитъ. (Дѣян. 9, 36—43).

7) Спасителътъ бидейки разпнатъ на кръста, отъ дѣсната и лѣвата Си страна ималъ двама разбойника. Оня, отъ дѣсната Му страна, като се разкайвалъ за цѣлия си грѣшенъ и престѣпенъ животъ, Му казалъ: „Помени ме Господи, когато дойда въ царството Ти“ (Лука XX. 42).

Следователно, разбойника се молилъ на Исуса да си спомни за него или да му прости грѣховетъ, не въ този животъ, а тогава, когато ще дойде въ царството Божие, т. е. следъ смъртта му. Исусъ чулъ просбата му. „Истина ти каз-

вамъ, още днесъ ще бждешъ заедно съ мене въ рая“.

Ето какъ грѣховетъ могатъ да бждатъ простени и следъ смъртта.

**

До тукъ цитиранитъ мѣста, вървамъ, че сж достатъчни, за да докажатъ, че Спасителътъ не е отказалъ молитвитъ ни на едного — на правени за другитъ; а напротивъ, приемалъ ги съ радостъ. И той, който бидейки въ човѣшко тѣло, простилъ грѣховетъ и на живи и на умрѣли, само заради това, че е билъ помолень отъ нѣкого, колко повече ще прости грѣховетъ на умрѣлитъ — следъ като е победилъ силата на смъртта и е отворилъ вратитъ на рая — влизайки тамъ съ Своята слава и величие.

Нека видимъ по нататъкъ какъ е било предаено отъ св. апостоли и отъ тѣхнитъ приемници това догматично учение, следователно, какво е учението на св. Църква по този въпросъ — запазено чрезъ християнската традиция.

НАРОДНИ БУДИТЕЛИ!

„Вий всички паднахте съ усмивка,
за своя роден идеал!
Заслужихте вий тази почивка,
вгласът на родната печал!“

Кървавата борба между двата мирогледа в Европа е към своя завършек и края на единъ прогнилъ строй въ живота на народитъ приближава. Зората на новия денъ, за насъ българитъ, настъпи. Ново слънце огръ сърдцата ни и влѣ въ душитъ ни струи на нови пориви, за творчество и подвизи!

Колелета на родната машина съ нова енергия се завъртѣха, каишитъ по-силно заплющѣха, сиренитъ по-звучно засвириха — всичко е подъ пълна пара!

Днесъ, повече отъ всѣкога, нашата мисль — съ дълбока почитъ е вторачена назадъ, къмъ миналитъ народни страдания и борби, къмъ великия подвигъ на хилядитъ безименни герои на нашия родъ, а погледътъ ни решително е отправенъ напредъ — къмъ свещения пътъ, начертанъ ни отъ тия великани, които издигнаха въ кумиръ безсмъртието на българския духъ и върху олтара на родолюбие и свободата, създадохъ великата епоха на българското възраждане.

Каква смѣлостъ и духовенъ поривъ, колко сили и физическа упоритостъ, какъвъ духъ и националенъ пламъкъ е горѣлъ въ сърдцата на тия народни светци, — българци съ силни волни и желѣзни характери, хора съ безкрайно родолюбие и саможертвувателностъ, за да успѣятъ да събудятъ отъ летаргиченъ сънъ братаробъ и да го издигнатъ въ образа на великъ народъ и съвършенна нация!

Всрѣдъ страшни напрежения и изпитания, всрѣдъ безпримѣрни страдания и мъки, всрѣдъ клокочения на огньове, кърви и сълзи, тѣхния подвигъ мина като славно шествие презъ развалинитъ на собствената имъ поробена страна, разнасяйки всрѣдъ гори и поля, градове и села — скъпата свобода!

О! Да бѣше това легенда носена въ гърдитъ на вѣковетъ, пакъ щѣше да смути, да ужаси и поразидушата!

Къмъ нашия народъ, напълно могатъ да се приложатъ думитъ на Апостола: „Ценою куплени естѣ! Не забравяйте, българци, скъпо сте откупени!“

Жертвата на тая плеада мъченици, каквито и да сж били тѣ, апостоли на огненото слово или мисльта, борци на оржжието или свободата, трѣбва да бжде предъ насъ жертва на единъ идеалъ — България. Тая любовъ е пламтѣла въ гърдитъ на Паисия и Раковски, тая сила е свързвала Софрония и Левски, тая кумиръ е била волята на Макарио-

полски и Ботева!

Велики и скъпи за насъ имена, свещени и дивни за насъ образи, безсмъртни въ съзнанието на поколенията, достойни да бждатъ обичани съ неувѣхващия вѣнецъ на народния поклонъ!

Легендарни герои! Авторы на безсмъртни дѣла! Внушителни фигури, съ възвишенъ идеализмъ и и чиличенъ погледъ — достойни да кичатъ кръстопжища и градини, за да разведри тѣхната чистота — сърдцата и душитъ на младитъ поколения, които сж обвързани отъ натегналата и задушна атмосфера на нашето днесъ!

Ето и днесъ, тѣзи лжчезарни герои — пламенни трибуни на българския духъ и вѣрни стражи на родната ни вѣра, ни гледатъ отъ висинитъ на борческия Балканъ и ни следятъ, дали сме закрѣмени съ тѣхнитъ идеали и дали тѣ сж били само началото, а ние всички — продължението на тѣхния заветъ.

Въ този върховенъ денъ, нека повече отъ всѣкога да се почувствуваме като истински българци, потомци, синове и внуци на тия славни борци за народнитъ ни идеали и нека подпалваме въ сърдцата си огъня на тѣхния заветъ, че не ще допуснемъ повече черни облаци да се надвесятъ надъ нашето синьо родно небе, нито ще допуснемъ отново тирански камшикъ да плуцатъ надъ главитъ ни, който смущаваше щастливия животъ на нашитъ бащи и майки, братя и сестри и отнимаше горчивия залъкъ отъ ржцетъ имъ.

Нека всички — всеотдайно, съ въодушевенъ трепегъ и свещенна почитъ да се преклонимъ предъ свѣтлата паметъ на народнитъ ни светци, като утвърдимъ въ сърдцата си неизмѣнна благодарностъ и вѣчна признателностъ къмъ великото дѣло на създателитъ на свободна и независима България!

Честь и слава на всички ратници за свободата на България! Поклонъ предъ праха имъ! Вѣчна да бжде тѣхната свѣтла паметъ!

Вечерня

Заздрачава се, настъпва вечеръ!
Въвъ пурпуръ жъпи се небото...
Добавямъ звука на камбана,
вечерня клепа вѣч въ селото.
Набожно старецътъ подхана
пасомитъ си на молена.
Смирено тѣ отиватъ въ храма,
припадатъ к' Богу на колѣне.
Че Той ги отъ беди запази
въ изтеклий денъ до здрача вече.
Вечерня! Вѣгърътъ отнася
камбанни звукове далече... Лилинъ

Свещ. Йорданъ Светославовъ

ЗЕМЕНЪ ЖИВОТЪ И ВѢЧЕНЪ ЖИВОТЪ

Ние живѣемъ земенъ животъ и се надѣваме за вѣченъ животъ.

Земниятъ ни животъ, за насъ хората, е видимъ; можемъ да проследимъ всичкитъ му прояви: духовни и тѣлесни.

Нашитъ грижи, отъ рождението ни до самата смъртъ, сж единствено да запазимъ и продължимъ живота си. Отъ сутринъ до вечеръ, всѣки часъ, всѣки мигъ, всѣки човѣкъ бди и се бори да отдалечи отъ себе си болестъта и страданието, които сж сигурнитъ признаци на смъртта. *Повече животъ и по-далечъ смъртта*, така може да се прецени всѣка дейностъ на всѣки човѣкъ: и трудъ и грижи и страхъ и надежда; слънце, въздухъ и вода — цѣлятъ физически свѣтъ; растения и животни, флора и фауна — всичко владѣе човѣкъ и използва, само да подкрѣпи и продължи земния си животъ. Билки и лѣкарства — цѣлата медицинска наука и безброй лѣкари — всички наедно една задача и грижи иматъ: земния животъ.

А въ сжщностъ, всѣки отъ насъ носи на гърдитъ си една невидима табелка, като осъденъ престѣпникъ, на която пише: ти си осъденъ на смъртъ.

Само никой не знае денътъ и часътъ, кога ще му се изпълни смъртната присжда. А всѣки човѣкъ иска да отстрани този часъ. Презъ вѣковетъ мнозина сж давали различни рецепти за запазване и продължение на живота. Тайнитъ на кабалата сж целѣли да откриятъ и намѣрятъ срѣдства, които да поправятъ разрушителната работа на смъртта. Презъ срѣднитъ вѣкове и по-късно употребявали най-различни

необикновени и своеобразни лѣкьори и напитки. Въ всички времена сж измислѣли различни пития съ вѣлшебни свойства. Особена слава имало едно златно питие. Нѣкоя си графиня Демоити доживѣла 140 години, защото пила това питие. Въ него имало злато, скъпоценни камъни, перли кехлибаръ и пр. Бащата на Балзакъ пѣкъ ставалъ рано и отивалъ въ гората, за да пие сокъ отъ млади дръвчета. Той смѣталъ, че като пие това, ще живѣе до 150 години.

Но нито „златнитъ тинктури“ нито „звезднитъ соли“, нито соковетъ на дърветата сж спасявали жаднитъ за безсмъртие отъ ноктитъ на смъртта. Моятъ смъртна присжда и твоята смъртна присжда, драги читателю, ще се изпълни.

Земниятъ ни животъ отъ опредѣлени години ще измине. Тогава идва *вѣчниятъ животъ*.

Въ царството на духоветъ, въ свѣтлитъ простори на наднебесната Христова църква. Азъ лично и ти, драги читателю, ако си осигуримъ отъ тука вѣчниятъ животъ, наистина, ще заживѣемъ личенъ безсмъртенъ животъ. И мъката на всѣки човѣкъ за животъ ще бжде премахната, като преминемъ земниятъ животъ и навлѣземъ въ вѣчния животъ. За вѣчниятъ животъ, като водителъ и Спасителъ, ние имаме Господа Иисуса Христа, Който казва: „Защото Богъ толкова обикна свѣта, че отдаде Своя Единороденъ Синъ, та всѣки, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ. Който вѣрва въ Мене, има животъ вѣченъ“. (Иоанъ 3, 16).

Ив. Казъловъ

Нашата селянка — християнка

Нея я високо ценятъ и идеализиратъ всички добри българци. Нейната пословична работливостъ и естествена скромностъ, спартанската ѝ твърдостъ и чудна издържливостъ срещу изпитанията и незгодитъ въ живота, чистата нравственостъ, непоколебима преданностъ, широка любвеобилностъ, пълна всеотдайностъ и вѣрностъ къмъ домъ и семейство — ето ценнитъ елементи у нашата селянка, които заслужено извикватъ възхита и преклонение къмъ нея.

Защото, противно на много начала, установени следъ войнитъ като нѣкакви нови истини, които, обаче, се указаха несъвмѣстими съ

здравитъ начала на българския животъ, първа нашата селянка отблъсна нахалнитъ пристѣпи на тѣзи влияния, които едва ли не отрекоха трудолюбие, пестеливостъ, смирение, вѣрността и пр. като положителни качества на човѣка, въ замѣна на лекомислие, разкоша, удоволствията, дори и на порочността. Съ това българската селянка остана, ако не единствена, то първа пазителка на тѣзи високи добродетели, въ които е отразена нравствената сила и сжщностъ на нашия народъ, неговитъ хубави нрави и обичаи и цѣлятъ му красивъ патриархаленъ битъ.

(следва на 4 стр.)

Гл. III.

Свидетелства отъ апостолското Предание.

Най-старото свидетелство, по въпроса, който ни занимава, ни го дава единъ отъ най-приближенитъ до Господа ученици — Яковъ, нареченъ братъ Господенъ по плѣтъ, защото действително той Му е билъ роднина (братовчедъ).

Св. апостолъ Яковъ ни е оставилъ една написана св. Литургия, най-старата Литургия, която имаме.

Това нѣщо е отъ грамадно значение, защото затваря устата на всички ония, които мислятъ, че всичко онова що имаме днесъ въ св. Литургия, нѣма апостолски произходъ, а ни е дадено отъ св. Василия и св. Иоана Златоуста, които сж живѣли много по-късно — презъ IV в. сл. Христа.

Действително, тия две литургии се явиха много по-късно, но и дветѣ сж основаватъ (базируютъ) само на литургията на св. Якова.

И понеже св. Яковъ е билъ апостолъ на Господа Иисуса Христа — и

то единъ отъ най-приближенитъ, ние можемъ съ положителностъ да твърдимъ, че всички литургии се основаватъ (базируютъ) върху учението, оставено намъ отъ Спасителя.

Отъ литургията на св. Якова цитира дори и св. Кирилъ Иерусалимски въ една отъ своитъ катихизиси¹⁾, единъ пасажъ, който въ случая най-много ни интересува.

Тамъ, именно, се казва, че следъ освещаването на дароветъ, трѣбвало да последва поменуването на патриарситъ, пророцитъ, апостоли, мъченицитъ и на всички, които по-рано сж починали (умрѣли). Гукъ намираме и следната молитва за покойницитъ:

„Господи, Боже на духоветъ и на всѣка плѣтъ, помени благочестивитъ, които поминахме, както и всички ония, които не поминахме, отъ праведния Авелъ — до денъ днешенъ. Самъ Ти ги упокой въ селенията на живитъ, въ Твоего цар-

1) Въ 5 и 9 катихизиси. Вижъ прав. Догматика отъ Силвестъръ Каневъ. Томъ V, стр. 337.

ство, въ прохладнитъ и приятни мѣста на рая, въ лонното на Аврама, Исака и Якова — нашитъ пра-дѣди; гдето нѣма болестъ, скръбъ и въздишки; гдето свѣтлѣе свѣтлината на лицето Ти и вѣчно свѣти“ (Литургия тонъ аг. патеронъ Якову — 1560. Paris).

Сжщо така и въ „Апостолскитъ постановления“, въ книга VIII гл. 12—13, се намира една Литургия, по всѣка вѣроятностъ на Римската църква. И въ нея се казва, че следъ освещаването на дароветъ се е установило да се поменуватъ въ молитвитъ — не само живитъ, а и всички, които сж починали въ православната вѣра.

Автора на „Ап. постановления“, следъ това дава съвети, какъ да се правятъ молитвитъ за умрѣлитъ и какъ да се пренася безкръвната жертва — Евхаристията.

Следъ това прибавя: „Това, обаче, го казвамъ за ония, които сж преминали живота си въ правата вѣра, въ религиозностъ и благочестие.“

Що се отнася до нечестивцитъ,

то и богатата на този свѣтъ да раздадешъ на беднитъ — все пакъ никаква полза не ще да има нечестивеца; защото оня, който е билъ врагъ на Бога въ този животъ, той безъ друго, ще му бжде врагъ и въ бждия животъ“ (вижъ Догмат. отъ С. Каневъ томъ V, стр. 330).

Тия свидетелства ни доказватъ, че ученицитъ на Иисуса Христа сж поучавали всички християнски общини да се молятъ и за починалитъ.

Вънъ отъ тия две стари литургии, за които поминахме, имало е и други литургии, които днесъ не се служатъ. Отъ нито една отъ тѣхъ, обаче, не сж липсвали молитви за умрѣлитъ.

Въ църквитъ отъ Александрия, Картагенъ, Милано, Цариградъ и пр. тия молитви сж сжществували дори отъ апостолскитъ времена. (Вижъ „Живота на покойницитъ ни“ отъ Митрофанъ стр. 108).

Следва: „Свидетелствата на св. отци и учители на църквата“.

Свещенноикономъ Атанасъ п. Маджаровъ

КРАСОТАТА НА НАШЕТО БОГОСЛУЖЕНИЕ

Прави впечатление твърде голъмата лекота, съ която мнозина от нашето общество се произнасят за съдържанието на нашите религиозни служби и молитви. И не само миряни, а понякога дори и клирици, служители на олтара, нямат подобаваща преценка за съжитието.

Често ще чуем, например при вънчание, да каже някой на свещеника: „Отче, гледай да претупаш през купъ за грошъ, защото бързае...“. Или другъ, при другъ случай ще се произнесе: „Църквата да не се ограничава само съ мърморенето на псалмовете, ами да стане учреждение, гдето да кипи общественият живот“. И пр. и пр.

Може би хората и да имат право, но тяхното желание не трябва да накърнява църковните служби, не бива да бъде въ тяхенъ ущърбъ, защото тѣ иматъ у себе си толкова скрити достоинства, щото жално става ономува, който ги познава, за тая лекота, съ която нѣкои се отнасятъ или произнасятъ за църковните бисери.

Работата стигна до тамъ, че трябва чужденците да ни отварятъ очите. Но не всѣкога думите на тия чужденци стигатъ до насъ. Затова ще се постарая да съобща на нашите клирици, какъ се произнасятъ инославните за нашите богослужбени красоти.

Въ тая посока има много да се пише, но азъ ще се спра само на нѣкои автори.

Презъ миналата година е излъзла изподъ печатъ въ Белгия книгата на Emm. G. Pantelakis подъ заглавие: „Църковните книги на Православие“ (Les livres ecclesiastiques de l'Orthodoxie).

Нашата селянка — християнка

(продължение отъ 3 стр.)

Но кое дава опора и сили на тази наша велика национална героиня да устоява още съ такава самоотверженост на моралните изпитания и душевни съблазни и да не тръгне, както много други, по широкия и лесенъ път на „модерния“ животъ?

Отговоръ на този въпросъ ще получимъ веднага, щомъ внимемъ въ духовния миръ на нашата селянка. А цѣлия този миръ се движи отъ една силна и дълбока вѣра въ Бога. Следователно и всичко останало у нея е последица отъ това свѣтло начало. Защото, наистина, нашата селянка искрено почита Бога и само на Него се надѣва.

Затова ще дойдемъ до заключение, че безъ вѣра въ Бога не могатъ да вирѣятъ и да процѣтватъ високи нравствени добродетели, като тѣзи на нашата селянка, и че тамъ, където липсва вѣрата въ Бога, такива добродетели сжко не съществуватъ, а и да ги има нѣкъде, тѣ ще бъдатъ такива хилави създания, които въ тяхния животъ сж били лишени отъ въздухъ и слънце. Следователно, само вѣрата може да ги укрепи въ сили и красота.

Прочие, дългъ е на всички, особено на духовниците, да подпомогатъ достойната българска майка — нашата скромна, добросърдечна, благочестива и боголюбива селянка, въ благородните нейни усилия да съхрани и за напредъ своите най-високи човѣшки добродетели, чрезъ които нашия народъ успѣ да се запази отъ изчезване презъ течение на столѣтия подъ духовно и политическо робство и чрезъ които единствено ще пребъде въ вѣкове. Нека лжечарния дувовенъ образъ на нашата селянка послужи за примѣръ и на всички добри българки, които чрезъ усвоването и култивирането на нейните добродетели ще допринесатъ най-много и най-добре за затвърдяването и възхода на българщината.

Авторътъ изглежда да е грѣкъ, и то православенъ (както личи отъ съдържанието). Обаче, изначало книгата е била обнародвана въ страниците на едно католишко списание, въ което се пише много за православието, и то съ добро сърдце.

Тая книжка ни дава най-ценни свидетелства излъзали изподъ перото на католици, относно съдържанието на нашите богослужбени книги. Авторътъ ги е подбралъ и събралъ въ книжката си, за полза на асинаца ни.

Съ умиление узнавахъ, на каква възвишена преценка се радватъ много отъ нашите молитви. Видяхъ бележити личности отъ Римокатоличката църква, като напримеръ кардиналъ Pitrá (Питра), че намиратъ въ нашите богослужбени книги красоти, които задминаватъ тяхните...

Ето, за примѣръ, какъ се произнася за нашите литургии известниятъ католишки монахъ отецъ S. Salaville: „Тѣ съдържатъ богословско и догматическо богатство; богатство на аскетическа поука и помозание на набожността; особно използване на Светото Писание; преценка на патристичните (светоотеческите) деяния; поетическия устремъ на химнографията; най-после едно разнообразие, блѣсъкъ и популярностъ, чрезъ които източните служби сж запазили видимо превъзходство надъ западните“.

Отецъ Salaville разширява своята преценка, като добавя, че, докато разказите изъ католишките богослужбени книги сж по-къси и по-студени, източните сж живо огледало на борбите, водени за служене на вѣрата и за нейната защита. Затова той казва, че католишката набожностъ може да се подхранва отъ службата на нашите източни литургии.

Трѣбва да се съгласимъ съ това, защото нашите службени писания, покрай това, че сж богослужбени книги, но сж още и книги на изкуство и на писменъ устремъ. Когато надникнешъ въ тяхъ не само съ грижа за службата, ами и съ възбуждане въ литературно услаждение, ти се почудвашъ на красотата и богатството на слога. Грѣците, въ това отношение сж пощастливи, защото четатъ богослужбени книги си стихове...

Кой не е почувствувалъ поезията при пѣнето „Опѣлото Христово“? Защо ли неговите мелодии проникнаха у народа?

Поради това, който се произнася съ леко сърдце за нашите служби и пѣснопѣния, доказва, че е единъ жалкъ непознавачъ на тяхното богатство и че носи затворена душа. Нашата вина е само въ това, че не въпрѣгме дарованията си, за да изтъкваме тия богатства въ правилно и смислено четене и сладко и хармонично пѣние; защото грѣхота е, други да вкусватъ меда, който нашите свещени книги съдържатъ, пѣкъ ние да не знаемъ дорил...

Преди шестъ години излъзе изподъ печатъ книгата на K. Kirchoff: „Die Ostkirche betet“ („Източната Църква се моли“), Leipzig, 1934. Католиците писаха за нея. У насъ кой обѣли зжбъ? Подзаглавието ѝ е: „Himnen aus den Bisantinischen Kirche“ (Пѣснопѣния отъ времето на Византийската Църква).

Съ една речъ, не бива съ леко сърдце да сждимъ и осждаме, че службите ни били дълги и пр., а да подиримъ да извлѣчемъ изъ съкровищницата на нашата химнология скритите тамъ бисери и да ги покажемъ на свѣта!

Ето, чужденците сж го сторили! Намъ подлежи двойно повече да го сторимъ...

Наша поща

Свещ. А. Сп. — Балчикъ. Писахме Ви частно писмо.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

Сталинъ и религията!

Напоследъкъ вестниците оповестиха единъ страненъ фактъ: правителството на С. С. С. Р. имало намѣрение да даде свобода на въроизповѣданията. Такова намѣрение, безсѣмнено, противоречи на досегашното поведение на руското правителство. Но то е въ пълна хармония съ моралния обликъ на теоритиците на болшевиизма. Тяхната философия винаги имъ е позволявала „да станатъ ортаци съ дявола“, стига такъвъ „договоръ“ да води прѣко къмъ крайното тържество на болшевиизма.

Но не тая чисто политическа страна на работата интересува насъ църковниците. Че религията може да бъде размѣнна монета въ ржцетѣ на религиозните врагове, това ние го знаемъ отъ историята. Може и сега, обаче, да се подчертае, че тая „размѣнна монета“, както въ миналото, така и днесъ има огромна стойностъ. Не би сторилъ тая крайна стѣпка г. Сталинъ, ако не очакваше отъ нея добри резултати. Наредъ съ болшевишките управници въ това сж увѣрени и всички останали люде по лицето на земята. Тия люде се дѣлятъ на две групи: едната (заедно съ болшевиците) признава грамадното значение на религията като съзнание на масите, като убеждение, като исторически фактъ и дири начинъ да се справи съ тоя фактъ; другата група признава религиозните вървания и религиозната философия, като ценностъ сама по себе си, като вѣчна истина, борбата срещу която е регресъ.

Ако има нѣщо вѣрно въ това раздѣляне на човѣчество на два лагера, пита се, въ кой отъ тяхъ трѣбва да причислимъ българската интелигенция? Ако можемъ да направимъ плебесците, да изпитаме нѣкакъ тая интелигенция по единично и масово, ще видимъ, че трѣбва да причислимъ 80% отъ нея къмъ групата „болшевици“, не въ политически смисълъ, а по отношение възгледите ѝ за религията въобще. 80% отъ българската интелигенция (като смѣтаме въ това число всичко, което стои по образование, по-горе отъ селянина: учители,

тели, кметове, писари, чиновници) ще ви каже за религията приблизително следното:

„Сталинъ може и да не е правъ, че религията е опиумъ за народите. Но, безсѣмнено, това сж близки до сърдцето на народа суевѣрия, които трѣбва да бъдатъ канализирани, за да бъдатъ полезни и да бъдатъ изкоренени, за да не бъдатъ вредни...“

Враждебни на руския болшевиизъмъ известия донасятъ, че тамъ били избивани владици и свещеници, разорявани храмове, поругавани светини. Можемъ ли да приемемъ нѣкоя доза истина въ тия съобщения? Нека въ такъвъ случай си представимъ, какъ би се държала българската интелигенция въ своите 80%, ако вземаше участие въ борбата противъ религията въ С. С. С. Р. Една частъ би одобрила убийствата, друга би ги отрекла, трета би пощадила дори и храмовете. Но всички, безъ изключение, биха препоръчали единъ или другъ свой методъ за по-бързо ликвидиране на религията. Това тѣ сигурно биха сторили по силата на своя възгледъ за религиозните убеждения. Не е нужно да разгрѣщаме страниците на наши предни списания отъ преди тази война, за да видимъ колко снзходително се говори за болшевишките инициативи за пощастливо бъдаше на човѣчеството. Не е нужно да припомнимъ полемиките въ връзка съ въвеждане религиозно обучение въ гимназиите. Прочетете първите страници на учебниците на гимназията по всеобща история, геология, етика, психология (учебници одобрени отъ Министерството на Просвѣтата) и ще разберете, че религията въ България е считана за излишна, изживѣна работа и че тя не се гони явно, само защото това се счита излишно...

Поставимъ ли пѣкъ на мѣстото на българската интелигенция нейната Московска сестра, ще видимъ, че тя (при дадения държавенъ порядъкъ у насъ) едва ли би се държала по-дрзко и арогантно отъ нашата.

та на любовта и алтруизма, философията на духа и вѣрата въ вѣчния животъ въ царството на мъртвите идоли и бездушните богове. Той е правъ и сега, въ върховните моменти на болшевиизма, като призовава на помощъ и дири последно спасение въ религията на себеотрицанието и самопожертвуванието. И ако тая политическа игра не е тѣй закъснѣла, неговата ориенталска интуиция, безспорно, въ дванадесетия часъ, съ слѣпа ржка му сочи единствения спасителенъ пътъ. Въ тая игра, обаче, нѣма искреностъ. И тя може да даде само отрицателни резултати. Дали нашата интелигенция не вижда всичко това?

Хроника

Обръщаме просвѣтеното внимание на нашите читатели, че въ идния брой ще помѣстимъ статия на тема: „Колониалниятъ въпросъ“ — отъ многоуважаемия г. професоръ Ц. Каланджиевъ, бившъ ректоръ на Търговската академия — Варна.

Умоляваме почитаемите абонати на в-къ „Хр. защита“, които не сж си внесли абонатента за 1941 год., да сторятъ това, тъй като вече сме къмъ края на годината.

Обръщаме вниманието на енорийските свещеници отъ Епархията на окръжно № 7051, отъ 21. X т. г., съ което се подканватъ най-късно до 15. XI да представятъ списъците на абонатите за в-къ „Хр. защита“, когато ще се напечататъ новите адресници.

Печатница А. Пъндъкийски - Варна

Свещ. С. В. Б. с. Върбица. Ще се хранира.

Свещ. Ив. А. с. О. Калугерово — Ловченско. Наредихме да Ви се изпраща вестника редовно.

Ст. Ан. — учителъ с. С. Братството ще Ви услужи.

Свещ. С. М. с. Каднево. Получихме дописката Ви. Очакваме и други.

Изъ живота на епархията

Презъ месецъ октомврий Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Йосифъ е посетилъ градовете: Добричъ, Шуменъ, Провадия, Преславъ и селата: Драговецо, Бѣла-ръка, Дивдядово, Блъсково, Градинарово, В. Друмево, Комарево, Аспарухово, Преджа-Ганчево, Житница, Султаници, Джавраново, Князеве, Невша, Бѣлоградецъ, Вѣтрино и Доброплодно.

Въ всички села Митрополитътъ е билъ посрещнатъ съ голѣма любовъ отъ всички селяни. Въ всѣко село Митрополитъ Йосифъ е извършвалъ молебень и водосветъ, произнасялъ е обширни поучителни беседи и е водилъ разговори съ селяните по въпросите, които най-вече интересуватъ селянина.

Въ с. Комарево Негово Високопреосвещенство е положилъ основния камѣкъ за нова църква. Въ с. Дивдядово е отслужилъ св. Литургия. На Димитровденъ Негово Високопреосвещенство ще бъде въ с. Вѣтрино, за да освети новия паметникъ за падналите въ войните.

Литературни новини. Отъ 15 ноемврий т. г. започва да излиза въ Варна в-къ „Литературни новини“, двуседмичникъ за литература, изкуство и обществени въпроси, подъ уредбата на нашия сътрудникъ г. Борисъ Черневъ. В-къ „Литературни новини“ ще работи за утвърждаването на българските културни ценности, при участието на талантливите и младите творци на художествената, научна и критична мисълъ. Всичко отнасящо се за вестника да се изпраща на адресъ: в-къ „Литературни новини“, ул. Оборище 6, Варна.